

Пенсії сім'ям загиблих військових підвищать

Президент України підписав Закон «Про внесення зміни до ст. 37 ЗУ «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених із військової служби, та деяких інших осіб». Про це йдеться на сайті глави держави. Закон підвищує мінімальну пенсію з втрати годувальника з одного до двох визначених законом розмірів прожиткових мінімумів для осіб, які втратили працездатність. «Завданнями закону є посилення соціальної захищеності членів сімей військовослужбовців, які потребують захисту й піклування з боку держави», — зазначили у прес-службі.

3

до стількох мільярдів євро кредитувань, позик та інших фінансових вливань із боку ЄС недоотримує Росія. Це відповідь Євросоюзу на анексію Криму та дії РФ на Сході, зауважує дипломат Богдан Яременко.

Мінфін пропонує переглянути бюджет за курсом 12 грн за долар

У переглянутому Державному бюджеті Міністерство фінансів пропонує закріпити курс гривні на рівні 12 грн за 1 дол. Про це заявив міністр фінансів Олександр Шлапак. «Коли ми планували бюджет, то виходили з цифри 10,8 грн за \$1 до кінця року. Нині ми виходимо з цифрою 12 грн за 1 дол.», — заявив міністр. При цьому глава Мінфіну додав: «Нам необхідно збільшити видатки бюджету для обслуговування боргових зобов'язань».

3

Відомості.інфо

№28 (720)

24 – 30 липня 2014 року

<http://www.vidomosti.info/>

Актуально

Зсередини «пекла»

Що таке війна і чим живуть військові, волинська журналістка бачила на власні очі

ПОЇЗДКУ СУПРОВОДЖУВАЛИ БТР

За тридцять кілометрів перед Кураховим військовики попросили нас залишатися на місці, бо висилають машину назустріч. Через сорок хвилин приїхав... БТР. Тоді ще думалося: то на знак поваги, радості від приїзду далеких гостей із Волині. За кілька годин з'ясувалося: бронетранспортер попереду автомобіля — то не почесні, а необхідний засіб безпеки. З автоматами в руках солдати супроводжували нас навіть у магазинах. Заходили першими, віталися з продавцями, жартуючи: «Здоровіуйте, к вам приїхали зльє бандеровці». Самовільно прогулюватись околицями категорично заборонялося: міни чи «розтяжки», виставлені бойовиками, можуть ховатись у найнесподіваніших місцях.

Як тільки з населеного пункту автівка вискакувала на дорогу між полями, тіло щипало в крижаному страху, в голові пульсувало криком бажання повернутися живими. Колись знайомий казав, що всіх, хто задумав звести рахунки з життям, він запрошував би в морг, аби ті, спостерігаючи розтин тіла, відчували його цінність. І дійсно, гостре бажання жити виникає саме тоді, коли майже фізично відчуваєш, як у будь-який момент усе може закінчитися.

Втім, за якусь годину жах змінюється морем позитивних емоцій. Гурт «Табу», з яким приїхали, підібрав для поїздки вдалий репертуар із українських, військових пісень, кількох сучасних хітів. Солдати й самі підспівували, подекуди крадькома витирали сльози, а на завершення задоволені, в чудовому настрої, проводжали артистів «салютом» — залпами з автоматів, мінометів, іноді танків, дарували, що мали найціннішого: державний прапор, на якому спеціально розписався кожен боець.

Послухати талановитих виконавців приходили місцеві мешканці, мимоволі пісні про Волинь чули й бойовики, адже ворожі табори розміщувалися на відстані 5–7 кілометрів. Чітке усвідомлення, що популярний нині хіт «Путін — х...ло» може враз завершитися пострілом, наприклад, зенітки, додавав концерту серед відкритого соняшникового поля особливої гостроти.

Військовики, розповідаючи про стосунки з місцевим населенням, називають їх переважно дружніми або нейтральними. Донеччани підтримують наших солдатів, хоч не завжди це демонструють. Дехто радо б допомагав, але стримується, бо боїться бойовиків.

Ніна та Микола, подружжя з Вугледара, на блокпости приїздять регулярно. Везуть бійцям домашні гостинці, допомагають дрібними послугами на кшталт ремонту мобільного телефону. «Нас багато таких, — каже жінка гарною українською мовою, — але більше тих, кому хочеться бачити тут Росію. Мені соромно за співвітчизників, намагаюся їх переконати. На жаль, вони категорично відмовляються чути іншу точку зору. Ідеальний варіант, якби прихильники путінської політики спакували валізи та виїхали в Росію. Однак усі хочуть, аби Росія була там, де вони».

ПОКИНУВ ПАРАФІЮ, ЩОБ БУТИ ПОРЯД ІЗ БІЙЦЯМИ

Четвертий місяць у військово-польових умовах із бійцями мешкає капелан, отець Володимир Борис із міста Сколе Львівської області. Священик залишив удома власну парафію, дружину з двома дітками, бо своїм найпершим обов'язком на час

війни вважає підтримку бойового духу серед солдатів.

— Приїхав одразу, як дізнався, що військовики скаржаться на погані умови перебування, вимагають повернути їх додому. А як воювала армія УПА? Гнили в землянках, харчувалися чим могли. Для цього приїхав сюди, аби показати: я готовий спати, як і вони, на тухлявому матраці, їсти пісню кашу, щоб на моєму прикладі вони переконалися — це можливо. Хочу також навчити хлопців, як повернутися додому, аби не чекали шани та почесностей, бо буде, як із воїнами-афганцями: герої в медалях ждали обіцяних державою квартир і багато грошей. Однак тодішня влада швидко про них забула. Обдурені, розчаровані, вони провели решту свого життя за чаркою чи з наркотиками. Ці хлопці після війни мають брати владу в свої руки, — переконаний отець Володимир.

Капелан є греко-католиком, розповідає, як попервах контакти з юнаками налагоджувалися прохолодно через належність до різних конфесій. Тепер до священника йдуть абсолютно всі бійці. Приходять по підтримку, пораду, душевну бесіду. — Всі вони залишили вдома багато важливого, але тепер кажуть, що стоять тут на передовій до кінця. Я теж візьму до рук зброю, якщо життя людей, які мене оточують, опиниться під загрозою, хоча після того, напевно, вже не зможу залишитися священником.

ДОДОМУ ТІЛЬКИ З ПЕРЕМОГОЮ

Там справді не залишилося випадкових людей. Змужнілі, сміливі чоловіки тепер мають зовсім інші потреби. Їм катастрофічно бракує форми, розвідникам потрібні тепловізори, прилади нічного бачення. Унікаючи називати свої прізвища, бійці стверджують: «Державі нам абсолютно нічого не дає. Але ми залишилися тут не заради влади, яка нас кинула. Ми — добровольці. Воювати будемо до перемоги».

Микола з Володимир-Волинського району розповідає про солдатське буття більш детально:

— У нас є телебачення, радіо, на-

віть Інтернет. Але місцеве населення буквально зазомбоване російськими телеканалами. Люди переконані, що терористи — не путінські бойовики, а тутешні шахтарі, металурги. В Дніпропетровську жителі ставилися до нас із більшим розумінням, хоч

блокпост.

Його побратим Вадим Ляшук із Луцька додає, що, попри такі умови, він збирається повернутися додому тільки з перемогою, але перед цим ще планує відвоювати для України Крим.

невизначеність цієї війни виснажила всіх. Під час перемир'я над базою кружляли ворожі винищувачі, провокували на бойові дії, однак наказу стріляти досі не отримав жоден

Кожного дня наші військові стоять під пильним поглядом смерті. Хлопці скучили за рідними домівками, але просять передати їм кевларові шоломи та надійні бронезилети.

Ті, які дотепер привозили волонтери, прострілюються майже всі. До речі, солдатів рідко навідуєть благодійники з рідного краю. Допомогу, що везуть із Волині, військовикам видають за 50 км до активної зони АТО. Близьче під'їжджати меценати бояться.

«ПУТІН — ХУ...ЛО»

«Хітом кожного концерту стала відома народна пісня «Путін — ху...ло», а також майданівська «Горіла шина, палає», які виконували всі разом. Наші хлопці на Сході потребували такого відпочинку. Вояки передавали вітання родинам, друзям. Такий заряд емоцій, нервів, хвилювання за життя людей, небезпеки від вибухів, безсонних ночей, а також посмішок, радості, козацького запалу, енергії ми не отримували ніколи. З нашого боку солдатам було передано військові футболки (130 штук), близько 200 банок варення, персональні передачі та багато іншого», — поділився своїми враженнями ініціатор поїздки депутат міської ради Сергій Коба. Свободівець висловив вдячність за фінансову підтримку та допомогу отцю Юрію Здебському, депутатам Володимир-Волинської міської ради Вірі Чайковській-Тарликовій, Надії Цикалок, Леонтію Дмитруку, Юрію Денисяці, Оксані Полак, Віктору Тереху, водію Юрію та власнику мікроавтобуса Андрієві з Нововолинська, без яких ця поїздка була б неможливою. Отець Юрій також висловлює глибоку вдячність за посильну фінансову допомогу від солдатських матерів із Устилуга.

***
На блокпостах сохнуть випрані рушники, в казанах — макарони по-флотськи, тушкована з м'ясом картопля, у затінку бавляться оцепкуваті цуцики, в основному таборі гелгоче кілька гусей, порпаються кури, неквапом походжає качка. З першої ж ночі звикаєш навіть до гучних пострілів «САУшки». Самовідні артилерійські установки час від часу прострілюють простір, лякаючи ворогів, дислокованих за три кілометри навропти.

Щастливе наше товариство, бо повернулося живим і неушкодженим. Водій Юра, залишивши позаду плутанину дороги донецьких сіл, полетіло жартувати: «Я зупинюся біля першого в'їзного знака Волинської області, всі виходимо з машини та цілуємо рідну землю». І ми знову перебирали враження, загадуючи кожен подумки спільне жагуче бажання: нехай усі наші військовики повернуться додому живими.

**Кристина ПАВЛЮК,
м. Курахове, Донецька область**